

Kulturminister Pet Stig Møllers tale ved ferniseringen af Nadia Plesners udstilling "Intervention" I Odd Fellow Palæet d. 7.januar .2011

Jamen jeg siger tak for invitationen til denne meget fornemme, meget politisk vigtige udstilling, som Nadia Plesner her har fået lavet. Nadia minder om Picasso, kan vi jo se.

Picasso spekulerede engang over, hvad det vil sig at være kunstner, og han sagde så, at "kunstneren er et politisk væsen, som konstant er bevidst om de hjerteskrærende, passionerede eller fantastiske ting, der sker i verden, og som skaber sig selv fuldstændig i dens billede. Maleriet bliver ikke udført, for at man kan udsmykke lejligheder, det er et krigsinstrument."

Selvom Picasso nok har sat sit kunssyn lidt på spidsen her, vi har da også nogle af hans billeder både på museums vægge og privat vægge, så er det, som Nadia har gjort her med sit maleri, en parafrase over Picasso's Guernica, og når man ser dette maleri og tænker på Guernica, så er definitionen jo rigtig, det *er* et krigsinstrument.

Nadia vil gøre os opmærksomme på, hvad der foregår, det skal jeg vende tilbage til.

For det er et dugfrisk politisk værk. Det er ikke umiddelbart skabt for at behage øjet, men det er skabt for at forholde sig kritisk og øjenåbnende til vores omverden, og det er vigtigt derfor. Nadia, dine værker er båret af et stærkt engagement og en vilje til at hjælpe andre.

Du skelner ikke mellem dit kunstneriske virke og dit socialt humanitære arbejde. Du er en kunstner, som vil engagere dit publikum, og som selv er engageret.

Og så er du ikke bange for at tage livtag med de store tunge drenge ...

Du tager livtag med Picasso, du har gjort det med Louis Vuitton, som jo var så venlig at anlægge sag imod dig, fordi du under titlen Simple Living tegnede et sultent, afrikansk barn. Og altså, det er jo også stærkt nok. Normalt er det Gorbatsjov, man har set hos Louis Vuitton, men et sultent barn, det er kun noget, du kan finde på. Og vel at mærke med en Louis Vuitton-lignende designertaske over armen.

Det er her særligt den humanitære katastrofe i Darfur og de kummerlige

vilkår for børnene og kvinderne i Darfurs flygtningelejre, der åbenbart ligger dig meget på sinde.

Og det er jeg glad for.

For man er ikke i tvivl om, når man ser Simple Living, at det er præcis de svageste i samfundet, du brænder stærkest for. Og det er man jo heller ikke i tvivl om, når man ser maleriet her.

Dine værker er ikke blot et opråb til os magthavere om at tage ansvar, så længe vi har magten. Det er let nok at tage ansvar, når man ikke har den. De opfordrer alle til at tage ansvar og forholde sig til en konflikt, der indtil videre har kostet over 300.000 menneskeliv, og som har fordrevet flere millioner fra deres hjem til et liv i flygtningelejre.

Og Nadia, jeg har været der. Jeg har besøgt dem, jeg har siddet med børnene og deres mødre i lejrene og talt med dem. Og de fortalte mig om den terror, de havde været udsat for i deres landsbyer, og som havde det formål at fordrive dem fra landsbyerne. Og det værste er næsten: efter de er fordrevet, at de kunne fortælle om, at de fortsat udsættes for terror i og omkring lejrene.

Desværre er der jo det med lidelsesberetninger, at når man har hørt om et område, så gider man ikke høre mere om det. Og det er jo desværre, hvad der er ved at ske med Darfur. Darfur er nærmest gået i glemmebogen.

Derfor er det så vigtigt, at du ikke lader os glemme det, og du bruger din kunst til at sørge for, at vi fortsat konfronteres med virkeligheden og forfærdelighederne i Darfur.

Samtidig forlanger du jo også af os, at vi skal forholde os kritisk. Kritisk til hvad der foregår omkring os, også til den letbenede underholdningskultur, der dominerer visse af medierne i dag.

Du kræver af os med dit billede, at vi tænker over en hverdag, hvor alverdens berømtheder og kendisser dominerer medie billedet - jeg har set Paris Hilton et sted her. Hun er kendt for at være kendt, mens store katastrofer går ubemærket - eller i hvert fald relativt ubemærket hen.

Med *Darfurnica* illustrerer du dette paradoks ved at vise os popkulturens medieversioner sammen med civile afrikanere og genkendelige amerikanske og afrikanske præsidenter og dermed

beslutningstagere og ansvarlige. Du gør modsætningen tydelig imellem det letbenede og det forfærdelige, og du gør det konkret med på den ene side massemediernes minutiøse dækning af de unge, de smukke og de rige, og så på den anden side den ringe interesse, som nogle af de samme medier viser de nødlidende i verdens kritiske brændpunkter.

Og det er jo præcis sat i brændpunktet med Louis Vuitton-tasken. Du får en ny sag!

Men vurder det selv allesammen, gå på opdagelse i udstillingen og se, hvordan virkeligheden tager sig ud, når den filtreres igennem Nadias øjne som ny, dansk kunstner i et maleri, der meget fint matcher Picassos beskrivelse af, og jeg gentager: "Et politisk væsen, som konstant er bevidst om de hjerteskrærende ting, der sker i verden."

Nadia, tak fordi du har gjort det her. Tak fordi du holder fast ved Darfur. Og tillykke med din udstilling.

Jeg er meget glad for dit meget flotte kunstneriske og politiske engagement. Begge dele har verden brug for, og det har vi også i Danmark. Tak skal du have.